

Soarele toamnei

Soarele pizmuitor,
dinții-și arată în decor,
și de-atâta supărare,
a uitat să fie soare.

Peste a toamnei poleială,
răzbate doar cu sfială,
peste-a frunzelor paloare,
nu mai vrea să fie soare.

Însă toamna cea posacă,
poate totul să prefacă
și-n culoare arămie,
cheamă soarele să vie.

Și-apoi vine negreșit,
totu-n jur e aurit,
iar al frunzelor covor,
strălucește în decor.

Numai al pădurii dor,
tremură cu adânc fior,
după vara ce-a trecut,
și frunzele ce-au căzut.

Și oricât s-ar primeni,
de frig tot va zgribuli,
fiindcă toamna iute trece
și-i aproape iarna rece.

